

Csontos János
Őszi hexameterek

(2014)

Indián vénasszonyok nyara

Bokrot kontyol a kertész nullásgépe a végzet
Fűnyíróelv trénerpályáján e gyakorlat
Inglis francúz vagy vágott zsaponéz neki mindegy
Ollójával a megbízót szolgálja – a fácskák
Művi natúra kimódolt szobraiként bodorodnak
S míg a kerítés mellett sorban telnek a zsákok
Bér-tefu centralizált zöldsíloít teletömve
Eltűnődsz a teraszról mint Don az ó haciendán
Bár a gyapotföldön nem hajlong Afrika-szolga
Lám ez a négyzetrácsra kimódolt mű-Univerzum
Úgy tesz mintha leosztott volna a kvázi-Teremtés
Súrlófények sütnék rád és kunkori szellők
Csiklandoznak – a csonka diófa alá potyolódnak
Csonthéj-labdák zöld burkukban az ember-agyakkal
Vég-napozó nimfák évődnek a hunyt tűzü nyárral
Sufni-biciklik gördülnek villás negyedekben
Ám ha esők jönnek kágyillók áradatában
Éti csigák nyálkás sprintjében ázik a pázsit
Bronzbőrű éltes maja hölgyek a képzeletben
Poncsót öltenek – álmot látnak a zúzmara-szörnyről

Édes^haza

Másod az égen az árnyad a földön az ízéd a számban
 Felhizlaltál cukrosbácsi s a kúra se slankít
 Elvonnád amit adtál egykor – a többi zamatnak
 Híve ugyan már hogy legyen én ha a nyelv odakozmált
 Mindenfélét gondoltunk de e földi valóság
 Folyton meg tud lepni – az eszmék orrnehezültek
 Hogyha a harc túlnyerte magát páncélban a béke
 Nincs Nürnberg nincs Jalta se Párizs zöldövezettel
 Ó unióból új unióba ha vonszol az élet
 Nem lesz már sose vége – e körkör zöld üde börtön
 Forradalomban hallgat a múzsa poétai csendre
 Csak te fütyölsz fennhangon mintha az egyszeri múltak
 Torlódó jelenében látnánk csonka hazánkat
 Másol az énem s árnyal a földim s ízél a lábam

Hírérték

Míg tévéstudiók mélyén küzdő vitatársak
 Osztott képernyőn drámázva örök dialógust
 Folytatnak s a közönségtetszésért tusakodnak
 Póznájukkal rontva a másik vértre-sisakra
 S azt híven hogy a győztes díja a drága megértés
 Egymás mondatait sem tisztelven hadakoznak
 Fel sem tűnik a műhelyfriss eseménygenerálás
 Más hátsó szándékok kalligráf cicomája
 Tisztuk a népuralom mellett agitálni a népet
 Eltemetik mély gödrökben mai hírcsecsemőit
 Káoszföldnek – az Élet máshol hírtelen árad
 Tajtékszik s ha csitulván Rendünk ké simulóan
 Nyertes a Jó – az hírértéket nem generálhat
 Akkor sem ha Örömhír árad az éteri térben

Kontinensek

Hány a hiányzó földrész még hogy földbe betérhess
 Megnyugvón hogy a földrajz mégis térdre omolva
 Hódol előtted a forró színeket áldozatául
 Nyújtva fehérholt-irtó békés attackaidban
 Egy föld volt csak – ölelné konvex partot a konkáv
 Édenlő origin száraz-haza áramaidban
 S visszaidézi akárhány álmod a vándori létet
 Ébren nem látott lankákat a sziklavilágot
 Utcák hűs köveit hol a polgár otthonos állat
 S nem jegyzett kocsimárkák jönnek-mennek alá s fel
 Zegzugait kollektív álomnak – ha kulisszák
 Vannak a lélek tájai sem zord dantei bugyrok
 Emberi színjáték van a színen – gördül a függöny
 Csak ha az égre tekintesz cukkol a mennyei holdrajz

Hanyatlástörténet

Fenn a zenit magabízó öntelt ormain egykor
 Mégsem voltál boldog – a boldogság fura szerzet
 Görbe csupán – az üresség hajhászása akár a
 Hormontornák díja – robajló vízzuhatagként
 Omlik a mélybe a múltó másodpercre kitarzott
 Sorsfüggvény – de hogy ott fenn mint volt s volt-e zenitmód
 Vagy fata morgánák csaltak meg tudja az ördög
 Mégis a sejtben kódolt jegyzőkönyv ha megőrzi
 Bódultságaid emlékét s fanatizmusaidnak
 Szép zabigyermekeit kik elárvult kósza jövőndöt
 Hordoznak fizimiskájuk térkép-erezetjén
 Éled már a remény hogy a hullás egyszeri létmód
 Mert rögzíti a csúcskönyv hajdani bérc-taposásod
 És e hanyatlástörténetnek a hőse lehetsz még